

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

Cea mai mare sărbătoare creștină a lunii noiembrie este Intrarea Maicii Domnului în Biserică. Spunem „Biserică” și nu „Templu”, pentru că acum, în creștinism, folosim acest cuvânt pentru Lăcașul Domnului. De altfel, Templul Vechiului Testament a fost prototipul, prefigurarea, Bisericii creștine.

Evenimentul sfânt al intrării prunței Maria în Templul din Ierusalim a fost fructul unei făgăduințe. Căci Tradiția ne spune că părinții Ioachim și Ana, în vârstă fiind și neavând copii, în rugăciunile lor fierbinți de a-i binecuvânta Cel de Sus cu un prunc, au făcut legământ în fața lui Dumnezeu că de-l vor dobândi, îl vor afierosi Domnului, adică îl vor duce la Templu.

Fiindu-le ascultată rugăciunea și-au respectat întocmai și făgăduința, împlinind cu demnitate, astfel, cuvântul psalmistului: „Faceți juruințe și le împliniți Domnului Dumnezeului vostru” (Psalm 75, 11).

Nu le va fi fost ușor părinților vârstnici să se despartă de prunca lor, Maria, care abia împlinise trei ani. Parcă-i vedem îmbrățișându-o în lăcrimați pe treptele Templului din Ierusalim. Și-au înfrânt, însă, durerea omenească prin credința și nădejdea în Dumnezeu, dublate de conștiința demnității respectării cuvântului dat.

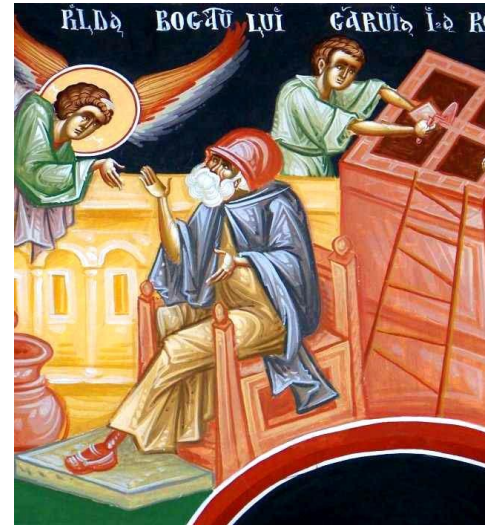
Părinții jertfelnici au înțeles că dobândirea unui copil la bătrânețe a fost un dar al Dom-

nului și că încredințarea Mariei Templului este răspunsul unei chemări de sus, deodată cu împlinirea făgăduinței făcute.

Nu excludem posibilitatea ca Ioachim și Ana, atașați cu multă evlavie de Casa Domnului și se înțelege, cunosători ai scrierilor Vechiului Testament, să-și fi amintit de cuvintele psalmistului care profețise tocmai despre fiica lor: „Ascultă fiică și vezi și pleacă urechea ta și uită poporul tău și casa părintelui tău. Că a poftit Împăratul frumusețea ta, că El este Domnul tău” (Psalm 44, 12-13).

Și astfel, copila Maria a fost încredințată arhierului Zaharia, care, potrivit unei porunci primite tainic de sus, a dus-o în partea cea mai însemnată a Templului, în Sfânta Sfințelor, unde intra, după Lege, numai arhierul și numai o dată pe an, cu prilejul jertfei împăcării, după porunca Domnului: „Și a zis Domnul către Moise: Spune lui Aaron, fratele tău, să nu intre oricând în locașul sfânt de după perdea, înaintea curățitorului celui de pe chivotul Legii, ca să nu moară” (Levitic 16, 2), totodată precum se rânduise mai înainte: „Aaron va săvârși jertfa de curățire peste coarnele lui (ale jertfelnicului, n. n.) odată pe an” (Ieșirea 30, 10).

Iată că Maria a fost dusă tocmai în această Sfântă a Sfințelor, ca semn al chemării ei spre o consacrare unică în istoria omenirii: aceea de a fi mamă a Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos. **(continuare în pagina 2)**

Bogatul nebun

În cunoscuta parabolă despre bogatul fără de minte (Lc. 12:16), se spune că pământul a rodit foarte mult în anii aceia. Întrucât ogoarele bogatului au dat rod bogat, acesta a început să-și facă probleme cum va reuși să-și pună la adăpost cerealele. Observați cum nu doar săracii sunt munciți de gânduri sau neliniști – cazul celor din urmă este explicabil pentru lipsa celor de neapărată trebuință. Au și bogații multe neliniști: unde și cum să-și păzească cele pe care le au. Felurite amenințări plutesc asupra avuțiilor, după cum spune Domnul, din multe părți: „Nu adunați vouă comori pe pământ, unde molii și rugina le strică, și unde furii le sapă și le fură” (Matei 6, 19).

Dintotdeauna au existat hoți. Astăzi, mai mult ca niciodată. Bogații au și de ce să fie neliniștiți; ei închiriază seifuri de la bănci pentru a-și depozita bogățiile. În condițiile a-cestea, putem spune că bogățiile le au și nu le au. Atâta timp cât le țin închise în seifuri și nu pot să le folosească sau să le etaleze, este ca și cum nu le-ar avea.

Bogatul nu s-a gândit: „Să le împart la săraci. Să răspund la binecuvântarea care mi-a făcut-o Dumnezeu. Precum Acela mi-a dat din belșug roade, să dau și eu săracilor, cu mână largă, și să mă mulțumesc cu cele absolut necesare!”. Nu, nu a gândit așa ceva. Ci a zis: „Le voi pune în siguranță, în cămarile mele”. Câtă siguranță pot oferi acestea, Dumnezeu știe. Depozitele se pot dărâma la cutremur sau un incendiu le poate face scrum; pot fi sparte și să nu mai rămână nimic în ele. Nu există pe pământul acesta nimic care să aibă trăinicie statornică și caracter neschimbător. Toate bunurile materiale se degradează, toate trec. Bogatul, în nebunia lui, a socotit însă că averea sa îi aparținea întru totul. Aceasta pentru că l-a scos pe Dumnezeu din viața sa.

(Arhimandrit Epifanie Theodoropolos)

7 cuvinte către tineri ale Pr. Gheorghe Calciu

„Tinere, pentru cei ce-ți încarcerează sufletul în formulele înguste ale ateismului, credința ta este o realitate care-i sperie mai mult decât orice” (II)

6. Despre moarte și înviere

(Continuare din numărul precedent)

Cei mai mari și mai înverșunați ateii ai secolului nostru, care nu numai că au făcut din materie un dumnezeu și din ateism o mistică nouă, dar au uzat de toate mijloacele de persuasiune și de distrugere pentru a-L ucide în tine pe Dumnezeul cel adevărat, toți aceștia, tânărul meu prieten, se tem de propria lor dispariție, cu o spaimă metafizică și incurabilă. De aceea își construiesc adesea morminte impozante, atașându-se cu o dragoste jalnică de rămășițele lor pământești, încercând astfel o tragică substituție a aspirațiilor către veșnicie. Drama vieții lor idolatre sfârșește într-o moarte încă și mai idolatră. Au trăit cu groaza suferinței și și-au dorit o moarte subită, căci moartea n-a fost pentru ei decât o inutilă și insuportabilă fundătură a suferinței. Pe ei nu i-a salvat nici măcar acest ultim act de solidaritate umană care este moartea.

Dar Iisus ne-a dăruit o moarte fără spaime, o împăcare a morții cu fericirea, căci ne-a adus garanția că moartea nu este un sfârșit, ci un început – începutul unei vieți eterne: viața prin înviere. A iubi o ființă înseamnă a-i spune: „Tu nu vei muri!”. Și să crezi. Această credință neargumentată este, de fapt, singurul adevăr fundamental pe care îl simțim în iubirea noastră cu adevărat profundă. Vorbesc de toate chipurile iubirii. Mama care își dezmiardă copilul, îi spune, de fapt, cu o credință care răstoarnă munții: „Tu nu vei muri!”. Iubitul, care șoptește ființei dragi cuvinte pline de ardoare, îi spune, în realitate, cu aceeași credință

adâncă: „Tu nu vei muri!”. Istoria întunecată a omenirii cunoaște un moment de soare dogoritor, revărsându-se peste umanitate: este Soarele Dreptății, Hristos cel Întrupat, Fiul lui Dumnezeu, venit în lume s-o mântuiască. Ce necesitate putea determina la întrupare desăvârșirea divină liberă de orice necesitate? Nici una. Numai dragostea, căci numai ea este virtutea cea deopotrivă liberă și liberatoare. Nu iubirea-pasiune, ci iubirea-caritate. „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, că oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

[...] Ideile se mențin prin adevărul lor. O idee care se menține prin violență este profund subminată de falsul din ea. Dacă materialistii nu vorbesc despre moarte, este pentru că se tem de ea. Ei o trec sub tăcere, așa cum trec sub tăcere toate ideile care nu pot fi mistificate. De ce la 4 martie a fost trecut sub tăcere, la un an de la consumarea lui, marele cutremur din 1977? Pentru că moartea te obliga să te gândești la Dumnezeu, la viața pe care o duci, la responsabilitatea ta morală. Or, ei se tem de capacitatea ta de a intui adevărul, de libertatea ta spirituală, tot atât de mult ca și de moarte.

Eu însă îți vorbesc despre ea ca despre singura ta posibilitate de a învinge. Căci fără înviere, atât moartea cât și viața devin un nonsens, o absurditate. Iubirea lui Dumnezeu este însă garanția învierii noastre, iar învierea este fundamentul credinței noastre în Dumnezeu și în Iisus Hristos, Fiul Lui. „Să iertăm totul pentru înviere!”. Orice altă atitudine înseamnă moarte. [...]

Când se luminează de ziua, „în întâia a sâmbetelor”, „... iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind,

a prăvălit piatra și ședea deasupra ei. Și înfățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada” (Matei 28, 1-3). Acesta este mărețul tablou al Învierii Domnului, Cel ce a sfărâmat lanțurile morții și a adus omenirii perspectiva nesperată a obșteții învieri.

De acum, prietene, nu te mai teme de moarte, căci Hristos a înviat, fiind pârgă învierii noastre! Din clipa în care ai aflat acest adevăr, viața ta a căpătat un nou sens: ea nu se va sfârși între scândurile unui sicriu (fapt care ne-ar face viața derizorie și inutilă), ci, trecând prin moarte, va sui spre gloria învierii. Mergi, tinere, și spune tuturor vestea aceasta! Să strălucească fața ta de înger întru lumina învierii, căci astăzi îngerul din tine, pe care ți l-am descoperit la primul meu „Cuvânt”, a biruit pământul din tine. Spune-le celor ce ți-au oprimat până acum sufletul tău divin: „Cred în înviere!” și-i vei vedea înspăimântați, căci îi va birui credința ta. Se vor zvârcoli și-ți vor striga cu disperare: „Țărâna este paradisul tău și instinctele tale îți sunt cerul!”. Dar tu să nu te oprești din calea ta, ci să treci mai departe, strălucitor și pur, străluminând tuturor învierea cea din întâia a sâmbetelor! Tu, prietenul meu, ești unicul purtător al îndumnezeirii tale în Iisus Hristos și ridici cu tine întreg neamul acesta românesc spre culmile propriei sale învieri. Din moarte la viață și de pe pământ la cer.

(Va urma)

Cuvânt rostit în cea de-a cincea miercuri a Postului Mare, la 12 aprilie 1978, pe treptele Bisericii Radu-Vodă, deoarece directorul V. Miclă a încluiat biserica și pe elevii în dormitoare, pentru a împiedica rostirea predicii.

(Preot Gheorghe Calciu - 7 cuvinte către tineri, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu, Editura Anastasia, București, 1996, pp. 51-59)

(Sursa: ortodoxiatinerilor.ro)

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului

La Templu, ne spune tot Tradiția, Maria a stat ca la 12 ani, alături de alte fecioare care viețuiau acolo. Căci Templul avea trei rânduri de chilii, în care locuiau fecioare și văduve închinete Domnului, precum și preoții și slujitorii, trăind din averea Templului, după rânduieli asemănătoare oarecum cu cele din mănăstirile noastre de astăzi.

Apropindu-se vremea Bunevestiri, în urma unei porunci tainice de sus, Maria a fost încredințată cu logodnă bătrânului Iosif, rudenia sa, spre ocrotire și garanție a fecieriei.

Din această scurtă dar sfântă istorie a Intrării Maicii Domnului în Biserică desprindem acum câteva învățături.

Exemplul făgăduinței făcute de evlavioșii Ioachim și Ana: ceea ce au promis înaintea lui Dumnezeu au împlinit întocmai, dovedind credincioșie și demnitate, chiar cu prețul lacrimilor

și al acceptării singurătății.

Învățăm din acest act jertfelnic că și noi putem face făgăduințe lui Dumnezeu, dar numai cele plăcute Lui, iar odată făcute să ne ținem de cuvânt. Minunat se exprimă în acest sens înțeleptul Sirah: „Fii statornic în cugetul tău și unul să-ți fie cuvântul!” (5, 12). [...]

Intrarea în Biserică reprezintă, apoi, o chemare pentru noi toți de a intra și cerceta cu râvnă Casa Domnului în decursul vieții noastre, cu timp și fără timp, în duminici și sărbători și nu numai.

Iată, în această privință, un îndemn deosebit de cald al Sfântului Ioan Gură de Aur: „Nu te îndepărta de Biserică! Nimic nu e mai puternic decât ea! Speranța ta e Biserica; mântuirea ta e Biserica; Scriptura ta e Biserica. Ea este mai înaltă decât cerul; mai întinsă decât pământul. Nu îmbătrânește niciodată, ci este

pururi înfloritoare.” [...]

Acest praznic al Intrării este, de asemenea, un îndemn pentru noi, ca familii, s-o chemăm pe Maica Domnului să intre și în casele noastre. S-a spus, cu bună dreptate, că familia este o mică biserică. Ei bine, în „mica noastră biserică” să-i dăm un loc de cinste: icoana Maicii Domnului cu pruncul Iisus să nu lipsească din nici o casă, iar în programul de rugăciune, după ce vom aduce Slavă Preasfintei Treimi, ne vom adresa și ei, ca uneia ce este atât de apropiată sufletului nostru.

Iar dacă familia este ca o mică biserică, inima noastră, a fiecăruia, poate fi socotită la fel. Așadar, inima este o „biserică” în care primim Sfânta Împărtășanie, adică pe Dumnezeu, dar primim și pe cei aleși ai Săi: Maica Domnului, sfinții etc. După cum, bunăoară, în zilele senine, cerul fizic se reflectă întreg în bobul de rouă al dimineții, așa se poate cuprinde întreg cerul spiritual în sufletul nostru, dacă este deschis și senin. (Pr. Vasile Gordon)